

סיפורים נפלאים ליקוטים ויצא

המגדל שבו הייתה בת המלך. לאחר ששבע הנשר מבשר השור עף לדרכו והנער נשאר על המגדל בתוך השור... בבוקר, בתו של שלמה המלך מצאה את הנער ישן. העירה אותו, ושאלה אותו כיצד הגיע אליה, אבל הוא לא ידע לספר לה... הזמינה הנערה את הנער להישאר איתה. כשהגיע הנשר להביא לה את הארוחה כמידי יום, ראה שנמצא עמה אדם נוסף, ומעתה והלאה היה מביא שתי ארוחות בכל פעם, והשביע אותם. עברו ימים, ושני הצעירים מצאו חן אחד בעיני השניה והבינו כי מאת ה' יצא הדבר והסכימה להינשא לבחור. בדם שיצא מאצבעו הדקורה טבל נוצה וכתב לה כתובה. חיו בני הזוג בשלוה ונולד להם בנם הבכור ושמו "זכור". הנשר הבחין בילד ומעתה הביא שלושה ארוחות בכל יום אל המגדל. עברו שנים ובינתיים שלמה המלך התגעגע לביתו, והשתוקק מאוד לראותה. שאל את הנשר על שלומה (שהרי היה בקי בשפת החיות), והנשר השיב כי שלום לה ולבעלה ולבנה הקטן ולא חסר להם דבר...

המלך ששמע שנישאה בתו, סירב להאמין למשמע אוזניו והחליט לצאת עם עבדיו אל עבר האי. כשהגיע המלך ראה את בתו ואת משפחתה ונפלו בבכי והתרגשות אחד על צוארו של השניה... "כיצד הגיע הבחור לכאן?" שאל בתו, והבת השיבה כי צפור ענקית הובילה אותו למגדל עטוף בתוך נבלת שור... יחד עם בתו חתנו ונכדו ירד מהמגדל והפליג איתם ועבדיו חזרה למקום ממנו בא. המלך ציווה לערוך סעודת הודיה משתה לעמו ולכולם סיפר את שנעשה במגדל. עתה נוכחתי פעם נוספת אמר המלך כי אין אדם יכול להימלט מגזירת הקב"ה. שלחתי את בתי למקום שומם שרגל אדם לא דרכה בו והנחתי אותה במקום גבוה כדי שאף אחד לא יוכל להגיע אליו, ובכל זאת לא הצלחתי לחלץ אותה מגורלה אשר ה' גזר עליה. יהי שם ה' מבורך!

(הסיפור ע"פ כתב יד ג' של מדרש תנחומא, במבוא למהדורת בובר, וילנה תרמ"ה.)

"כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך" (כח, טו)

פעם אחת בא אל הסבא קדישא מרוז'ין ז"ע חסיד אחד, לשפון שיחו ולהוושע בדבר ישועה ורחמים. הרה"ק רבי דוד מטשורטקוב זלה"ה, שהיה אז רך בשנים כבן אחד עשרה, הבחין באותו חסיד שהוא שרוי בצער רב ובדאגה גדולה, והבין שצרתו צרה גדולה, על כן, נתעורר בו רצון לדעת איך יפול דבר, ומאין תבוא ישועתו. המתין הרה"ק מטשורטקוב אצל פתח חדרו של אביו הרה"ק מרוז'ין, עד שיצא החסיד מלפני הקודש, ושאלו מה אמר לו הרבי, סיפר לו החסיד ברכת הרבי, דער אייברשטער זאל דיר העלפען' (השם יעזור לך).

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" (כה, י)

איתא במדרש (סח, ג) יש שהוא הולך אצל זיווגו ויש שזיווגו בא אצלו, יצחק בא זיווגו אצלו שנאמר (כד, סג) 'ויצא יצחק... והנה גמלים באים', יעקב הלך אצל זיווגו שנאמר 'ויצא יעקב'. כשהרה"ק רבי יעקב יצחק - החוזה מלובלין ז"ע - נשא אשה (בזיווג שני), היתה החתונה אמורה להיות במדינה אחרת מעבר לגבול, ומפני שנתעורר איזה קושי באישור היציאה שלו, לא נתנו לו רשות לעבור את הגבול, והוצרכו לעשות החתונה באמצע הדרך.

אמר הבדחן בחתונה, ביצחק אבינו מצינו שזיווגו באה אצלו, וביעקב אבינו מצינו שהוא הלך אצל זיווגו, והיות ששמו של רבינו הוא 'יעקב יצחק', לכן חצי הדרך הלך הוא אצל זיווגו, וחצי הדרך באה זיווגו אצלו.

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" (כה, י)

יש שהוא הולך אצל זיווגו ויש שזיווגו בא אצלו, יצחק בא זיווגו אצלו שנאמר (כד, סג) 'ויצא יצחק... והנה גמלים באים', יעקב הלך אצל זיווגו שנאמר 'ויצא יעקב' (מדרש).

יעקב אבינו יוצא מבאר שבע לחרן כדי למצוא אשה. אביו יצחק, לעומת זאת, לא היה צריך ללכת, הביאו את האשה אליו, ללמדנו - כי הכל נעשה בהשגחה פרטית, ומציאת הזיווג אצל כל אדם היא לפי מה שנגזר עליו מן השמים, ומה' אשה לאיש! וכל מה שיעשה לא יועיל לשנות גזרתו יתברך.

לשלמה המלך הייתה בת ושמה קציעה, הנערה הייתה יפת תואר חכמה וטובת לב.

רצה אביה לדעת מי יהיה החתן שלה וקרא לכהן הגדול בכדי לברר את גורלה. הכהן שאל באורים ותומים והשיב, כי בחור עני וללא שום תואר יהיה בעלה.

לשמע הדברים החליט המלך למנוע את נישואי בתו לאותו בחור...

לאחר שבועיים, הובילו העבדים את הבת למגדל אשר היה על אי בודד. הסולמות הורחקו מהמגדל והיא נותרה לבדה. לאחר מכן קרא המלך לנשר גדול וחזק וציווה עליו לקחת בכל יום ממתב המלך אוכל ולהביא לבתו שבראש המגדל את ארוחותיה.

באותם ימים חי בעיר עכו איש עני "אביים" שמו ולבנו אשר נולד קרא ראובן. הילד גדל והיה ליפה תואר נבון ומוכשר, אך בשל המצב הכלכלי הקשה, הנער נאלץ להיפרד מהוריו, ויצא לחפש את מזלו. כל היום הלך ללא אוכל ומשקה, רעב ועייף היה לעת ערב, ופחד נפל עליו.

התחנן לה' שימצא עבורו איזה מסתור וה' זימן לו נבילת שור מונחת על הארץ. נכנס הנער לתוך בטנו הפתוחה של נבלת השור ונרדם.

בשנתו לא חש בנשר גדול שנעץ ציפורניו בנבלת השור והרים אותה יחד עם הישן בתוכה ונשאה אל ראש

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים ליקוטים ויצא

בימי עלומיו שימש רבנו חיים בן עטר זצ"ל האור החיים הקדוש, כרבה של העיר סאלי. באותה תקופה נזדמן פעם סוחר אמיד לסאלי בדרך למסעיו, ובערב שבת חיפש מקום לעשות את השבת, הוא פנה לאחד מנדיבי הלב שבעיר וביקש להתאכסן אצלו. 'איזו שאלה? אשמח לארח אתכם בבית' היתה תשובתו. המשיך האורח: מוכרח אני לסדר כמה ענינים עד בואי אליך, ובכן אשמח באם יודיע לי כבודו, כיצד מגיעים לביתו, ובינתיים אבקש ממנו שיואיל בטובו לשאת את תרמיל הכסף שלי לביתו, אינני רוצה להסתובב ברחובות עם כל כך הרבה כסף.

הסכים המארח, סחב את התרמיל, והצניעו בירכתי הבית. את השבת בילה האורח באוירה נוחה ונעימה, וכצאת השבת הודה למארחו על האירות.

והיכן תרמילי? שאל האורח בעמדו על פתח הבית.

איזה תרמיל? שאלו המארח.

זה עם הכסף שמסרתי בידכם להוביל לביתכם, ענה האורח.

ענה המארח, לא היו דברים מעולם, לא נמסר בידי שום כסף.

בלית ברירה הזמין האורח את מארחו לדין תורה, בבית דינו של רבנו האור החיים הקדוש.

הקשיב רבנו לטענות שני הצדדים, ופנה אל המארח: מה דעתך על החשד הלוזה?

שקר בפיו, ענה האיש. הלוואי ולא הזמנתיו לביתי.

לאחר מכן פנה רבנו לתובע, ושאלו האם יש לו עדים שראו את מסירת התרמיל לידי מארחו?

ענה האורח, אין לי עדים, אבל עמדנו תחת העץ בשעה שנתתי לו את כספי.

אמר לו רבנו, אמרת עץ, מהר לך ותזמין את העץ ל"בית דין".

האורח שהיתה לו אמונת צדיקים, האמין כי רבנו האור החיים הקדוש עומד לבצע איזה מעשה נסים עם העץ, ומשום כך נחפז לצאת לכיוון בו עמד העץ.

בינתיים פנה רבנו אל המארח הנתבע, ושאל אותו אמור נא, מהי השערתך, האם כבר הגיע האיש למקום העץ?

ענה הנתבע: בהחלט שלא, הן מרחק רב מכאן ועד העץ.

נענה רבנו ואמר, פיך הכשילך, לדברך שלא מסר לך האיש שום כסף, איך תדע לשער את המרחק.

ומיד הודה המארח, בקבלת התרמיל עם הכסף, ועד שחזר האורח התובע עם העץ, עמד תרמילו בחדר הבית דין.

"ועתה הלוך הלכת כי נכסוף נכספת לבית אביך למה גנבת את אלוקי" (לא, ל)

בשלמא עצם הנסיעה הביתה - מובנת, כי נכסוף נכספת לבית אביך, אבל למה גנבת את אלוקי...? חטפת את התפילה. אם מתגעגעים הביתה כבר מותר לחטוף מהר את התפילה?!"

כמו כן מסופר, שפעם ראה רבינו אדם אחד אומר וידוי ודופק על לבו באגרופו: "אשמנו בגדנו גזלנו" כשהוא אומר את הדברים בחפזון, כמי שלא שת לבו אל מוצא פיו. ניגש אליו ואמר לו: "מה אתה דופק? אף אחד לא נמצא שם..."

(ספרא דמלכא - מאת
מהרש"ץ גנץ)

אמר לו הרה"ק מטשורטקוב הכנס שוב אל הקודש פנימה ושאל מלפני אבי מה יהיה עד שיעזור השי"ת, ציית לו החסיד ויעש כאשר צוהו.

כשיצא סיפר לו שהרה"ק מרוזין ענה לו, עד שיעזור השי"ת, גם יעזור השי"ת.

כששמע הרה"ק מטשורטקוב דברים אלו פתח ואמר, לזה כיון הכתוב 'כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך', גם עד אז, לא אעזבך ואעזור לך. (דברי דוד)

"ויקץ יעקב משנתו" (כה, טז)

שאלו פעם רב אחד כיצד הוא מצליח כל חייו בעקביות לקום לתפילת ותיקין מדי יום ביומו?

ענה הרב, בשולחן ערוך, ההלכה הראשונה היא ש"יתגבר כארי לעבודת בוראו" וכיצד אוכל לענות על שאר השאלות אם לא הקפדתי על ההלכה ראשונה...

"נתן אלקים שכרי" (ל, יח)

החפץ חיים זצ"ל הסביר על פי משל. בעל בית חרושת העסיק פועלים רבים. פעם אחת עמד אותו אדם להשיא את בתו. חשב העשיר בלבו: כיצד אנהג, חייב אני להזמין לחתונת בתי את כל הפועלים, אולם אין זה נאה שהם ישבו יחד עם כל המוזמנים החשובים, ידידי ומכרי. הוא חשב ולבסוף טיכס עצה מה לעשות. יום לפני החתונה, הוא ערך בביתו שולחנות כיד המלך והזמין את כל הפועלים לסעודה. בהזמנתו הוא אמר להם, בואו ושמחו בחתונת בתי.

עבר שכנו וראה את השמחה הנערכת בבית ואת כל הפועלים מסובים ליד שולחנות ערוכים, התפלא ואמר, וכי הפועלים חשובים בעיניו יותר מכל מכריו, עד שהוא עורך עבורם סעודה מיוחדת. ועוד, שהוא מקדים את השמחה שהוא עורך לפועלים לשמחת שאר המוזמנים, ולא ידע אותו שכן, כי לא מפאת חשיבותם של הפועלים הם יושבים עתה בסעודה, אלא דוקא מפני שאין העשיר מעוניין שהם יהיו בחתונת בתו יחד עם כל המוכובדים, ולכן הוא מקדים אותם ושמח עמם בנפרד.

הנמשל הוא את אשר רואות עינינו שרשעים רבים דרכם צלחה והם מתענגים בעולם הזה בעושר וכבוד. מי שרואה זאת עלול להתפלא ולשאול, מדוע דרך רשעים צלחה, למראה עינים נראה כאילו מעדיפים אותם על פני צדיקים ושומרי התורה והמצוות. אולם האמת שונה לחלוטין, מקדימים אותם ונותנים להם את שכרם כאן בעולם הזה כדי לטורדם מהעולם הבא.

הקדמה זו אינה מפני כבודם, מעלתם או ערכם הרב. ההקדמה נובעת מכך שבשמים לא מעוניינים שהם ישבו בסעודה אחת, בסעודה הגדולה והאמיתית שתתקיים לעתיד לבוא יחד עם שלומי אמוני ישראל.

"וענתה בי צדקתי ביום מחר" (ל, לג)

בפרשתינו למדים על הפעולות שעשה יעקב אבינו בחוכמתו, להציל את מה שגזל לבן ממנו.